

CINC POSTIL·LES A L' *STABAT* DE VÍCTOR SUNYOL

I

Amb passos lents refàs
l'itinerari d'un caminar
que mai no sembla
tenir fi.

Exhaust,
t'endinse en la foscor
de la idea mentre
balbuces l'emoció
del poema,

espill palplantat
on t'emmiralles: imatge,
misteri que t'agarbona
ara per sempre més.

II

Ombra esclarissada
a la rovira: fresser de fulles.
Ni paraules no et resten
per dir, per ser
el nom de l'oblit.

III

Oneja l'estendard dels mots
a la riba obscura del sentit.
No és no voler dir res
ans gosar dir el no-res.

La música de les idees:
el tot del poema.

IV

Ser tan sols
per fer veure que vius,
transitar pels límits,
escriure l'absència de sentit,
la presència de l'absent.

Res en el poema
no pot ser mai previsible:
la immobilitat de la pedra.

V

Missatge, notícia?
I amb quina llengua dir-los?
S'escola el temps del desert,
el temps per deixar de ser,
el temps del sentit, de l'experiència
-exposar-se: habitar el perill
en un país estrany.

Hermes

l'assassí.